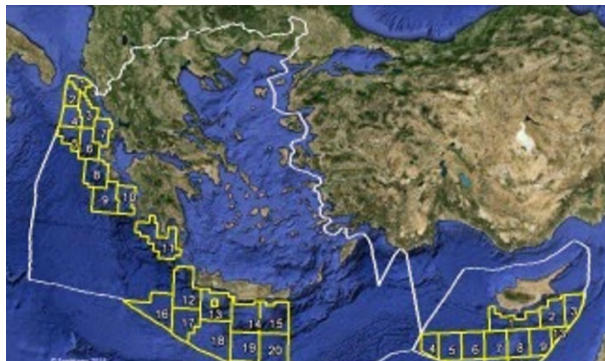

Παναγιώτης Μαυροειδής

Αν είναι κάποιος πολίτης της Τουρκίας, λίγο ως πολύ γνωρίζει το χάρτη που διαμόρφωσε το Τουρκικό κράτος σχετικά με τη χάραξη της ΑΟΖ.

Το «Δίκαιο» και το «δίκιο» της Τουρκίας

Σύμφωνα με τον Τουρκικό χάρτη -που υποτίθεται ότι φτιάχτηκε σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο-, πρέπει να θεωρούνται «λογικά» και «σωστά» τα εξής:

α. Κανένα νησί δεν έχει θαλάσσιες ζώνες και ιδιαίτερα δεν έχει ΑΟΖ. Έτσι, όπως δείχνει και ο χάρτης, στη χάραξη της Τουρκικής ΑΟΖ αγνοούνται Ρόδος, Κάσος, Κάρπαθος (και η Ανατολική Κρήτη) και εμφανίζονται απλά εντός της «**Γαλάζιας Πατρίδας**»(η ονομασία που έχει δώσει ο Ερντογαν στον χάρτη για την Τουρκική ΑΟΖ).

β. Αφού λοιπόν δεν υπάρχουν νησιά που να έχουν θαλάσσιες ζώνες, τότε η χώρα με αντικείμενες ακτές με την Τουρκία δεν είναι η Ελλάδα αλλά η **Λιβύη**, με την οποία θα συμφωνηθεί η **οικοπεδοποίηση της διεθνούς θάλασσας** με την αρχή της «μέσης γραμμής» ή της «ίσης απόστασης». Επομένως η Ελλάδα θα πρέπει να αποκλειστεί από τμήμα

της Ανατολικής Μεσογείου.

γ. Το καθοριστικό στη χάραξη και των τριών θαλάσσιων ζωνών (**Αιγιαλίτιδα Ζώνη** κρατικής κυριαρχίας 6-12 μιλίων, **Υφαλοκρηπίδα/ζώνη** με δικαίωμα εκμετάλλευσης βυθού και υπεδάφους του και σε 200 ναυτικά μίλια απόσταση από τις ακτές, **ΑΟΖ/ζώνη** με δικαίωμα εκμετάλλευσης βυθού και υπεδάφους του αλλά και υπερκείμενης υδάτινης στήλης σε 200 ναυτικά μίλια απόσταση από τις ακτές), καθορίζεται κυρίως από την **υποθαλάσσια προέκταση της στεριάς** της Τουρκίας στη θάλασσα. Έτσι, εντελώς «λογικά», τα ελληνικά νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, αφού «κάθονται» πάνω στην υποθαλάσσια προέκταση της Τουρκίας, δεν έχουν καμιά θαλάσσια ζώνη και ο όποιος «λογαριασμός» πρέπει να γίνει με την αρχή «μέσης γραμμής» ή της «ίσης απόστασης» από τις ηπειρωτικές ακτές στο Αιγαίο. Επίσης, θεωρείται «λογικό» ότι η υποθαλάσσια προέκταση του κατεχόμενου τμήματος της Κύπρου, με ένα μαγικό τρόπο «στρίβει» και κυκλώνει την **Κύπρο** (δείτε στο χάρτη!), περιορίζοντας έτσι στο ελάχιστο την ΑΟΖ της Κύπρου.

Σύμφωνα με αυτούς τους ισχυρισμούς, όποιος Τούρκος πολίτης δεν ενστερνίζεται αυτές της αλήθειες δεν αγαπά την πατρίδα του και ιδιαίτερα την «Γαλάζια Πατρίδα». Αν μάλιστα είναι αριστερός ή Κούρδος και εναντιωθεί σε αυτούς, κινδυνεύει με στρατοδικείο και φυλάκιση.

Ωστόσο, αν κάνει τον κόπο κάποιος Τούρκος πολίτης να διαβάσει ο ίδιος τις δύο Συνθήκες για το Δίκαιο της Θάλασσας (1958 και 1982), θα δει άλλα πράγματα:

α. Το **άρθρο 121** της Συνθήκης του 1982 λέει ότι «η Αιγιαλίτιδα Ζώνη, η Υφαλοκρηπίδα και η ΑΟΖ μιας **νήσου** καθορίζονται “σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας σύμβασης που εφαρμόζονται στις άλλες ηπειρωτικές περιοχές”. Άρα, ξεκινά με την αφετηρία ότι, στη γενική περίπτωση, έχουν θαλάσσιες ζώνες! Βεβαίως ορίζει εξαιρέσεις και προϋποθέσεις, που θα δούμε στη συνέχεια, αλλά το Τουρκικό κράτος, «ξέχασε» να διαβάσει αυτή τη γενική διάταξη.

β. Σύμφωνα με τον ορισμό της Υφαλοκρηπίδας και της ΑΟΖ, οι δύο αυτές ζώνες έχουν πλέον πλήρως **αποσυνδεθεί** από την υποθαλάσσια προέκταση μιας χώρας και ορίζονται με άλλους όρους. Συγκεκριμένα, στο **άρθρο 76** της Συνθήκης του 1982, ορίζεται για την υφαλοκρηπίδα: «Η υφαλοκρηπίδα ενός παράκτιου κράτους αποτελείται από το θαλάσσιο βυθό και το υπέδαφός του που εκτείνεται πέραν της χωρικής του θάλασσας (αιγιαλίτιδα ζώνη) καθ’ όλη την έκταση της φυσικής προέκτασης του χερσαίου του εδάφους μέχρι του εξωτερικού ορίου του υφαλοπλαισίου **ή σε μια απόσταση 200 ναυτικών μιλίων** από τις γραμμές βάσης από τις οποίες μετράται το πλάτος της χωρικής θάλασσας όπου το εξωτερικό όριο του υφαλοπλαισίου δεν εκτείνεται μέχρι αυτή την απόσταση». Για την ΑΟΖ, το **άρθρο 55** αναφερόμενο στο «ειδικό νομικό καθεστώς» της, την ορίζει ως τη ζώνη που είναι «πέραν και παρακείμενη της χωρικής θάλασσας περιοχή και -σύμφωνα με το άρθρο 57- **«δεν εκτείνεται πέραν των 200 ναυτικών μιλίων** από τις γραμμές βάσης από τις οποίες μετράται το εύρος της χωρικής θάλασσας». Ειδικά για την ΑΟΖ λοιπόν δεν υπάρχει καμία συσχέτιση με την «φυσική προέκταση του χερσαίου εδάφους στη θάλασσα», αντίθετα είναι **νομικός/πολιτικός όρος** που καθορίζεται αφετηριακά από το **πλάτος των 200 ν.μ.**

Το «Δίκαιο» και το «δίκιο» της Ελλάδας

Αν κάποιος είναι πολίτης της Ελλάδας, λίγο ως πολύ γνωρίζει το χάρτη που το ελληνικό κράτος έχει βγάλει για την ΑΟΖ της χώρας. Και αυτός επίσης έχει υποτίθεται διαμορφωθεί σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο. Πρέπει επίσης να θεωρήσει «λογικά» και «σωστά» τα εξής:

α. Αφού η Διεθνής Συνθήκη ορίζει ότι και τα νησιά δικαιούνται Αιγιαλίτιδα Ζώνη κρατικής 12

μιλίων, τότε ο «λογαριασμός» με την Τουρκία ξεκινάει από τις ανατολικές ακτές των ελληνικών νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Επειδή συχνά η απόσταση από τις Τουρκικές ακτές είναι μικρότερη των 24 μιλίων, «κάνουμε τη χάρη» στην Τουρκία να εφαρμόσουμε εκεί την αρχή της «ίσης απόστασης» ή «μέσης γραμμής». Επίσης θεωρείται ότι είναι λογικό να κάνουμε όποτε θέλουμε **επέκταση από τα 6 μίλια αιγιαλίτιδας ζώνης (που ισχύει από το 1936!) στα 12 μίλια**. Αν το πλάτος των χωρικών υδάτων μείνει στα 6 μίλια, τα χωρικά ύδατα της Ελλάδας θα αποτελούν το 43,5% του Αιγαίου, τα χωρικά ύδατα της Τουρκίας το 7,5% και τα Διεθνή ύδατα το 49%. Στην περίπτωση επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια, τότε τα χωρικά ύδατα της Ελλάδας θα αποτελούν το 71,5% του Αιγαίου, τα χωρικά ύδατα της Τουρκίας το 8,8% και τα Διεθνή ύδατα το 19,7%. Το Αιγαίο δηλαδή μετατρέπεται σε ελληνική λίμνη, η Τουρκία περιορίζεται εξαιρετικά, ενώ η διεθνής ναυσιπλοΐα μπαίνει σε περιπέτειες.

β. Αφού η Συνθήκη προβλέπει ΑΟΖ και στα νησιά όπως και στη στεριά, τότε είναι «λογικό», ξεκινώντας από τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου προς τη Ρόδο και φτάνοντας σε Καστελόριζο και Στρογγύλη, να διαμορφωθεί μια ελληνική ΑΟΖ πλάτους 200 μιλίων, η οποία αφενός θα αποκλείει πλήρως την Τουρκία από την ανατολική Μεσόγειο και αφετέρου θα εξασφαλίσει θαλάσσια σύνορα με Κύπρο και Αίγυπτο και «όλα είναι καλά» πλέον, δεδομένης και της συμμαχίας με το Ισραήλ.

Κατά την ίδια λογική με αυτήν στην περίπτωση της Τουρκίας, όποιος Έλληνας πολίτης δεν ενστερνίζεται αυτές της αλήθειες και δεν υιοθετεί αυτούς τους χάρτες, δεν αγαπά την πατρίδα του.

Ωστόσο, αν κάνει τον κόπο ένας Έλληνας πολίτης να διαβάσει ο ίδιος τις Συνθήκες, θα εκπλαγεί:

α. Πουθενά οι Διεθνείς Συμβάσεις δεν ορίζουν ότι ένα κράτος **πρέπει** ή μπορεί να επεκτείνει **ανέφελα** τα χωρικά του ύδατα ή την ΑΟΖ ή την υφαλοκρηπίδα έως τα 12 και 200 ναυτικά μίλια αντίστοιχα. Αντίθετα, ορίζει ότι **δύναται**, έχει δικαίωμα να τα επεκτείνει **έως αυτά τα όρια**, στο βαθμό φυσικά που δε συναντάει αυτή η επέκταση άλλα κράτη με τα αντίστοιχα δικαιώματα. Για την ακρίβεια η Συνθήκη του 1982 στο **άρθρο 3** σε ότι αφορά τα χωρικά ύδατα ορίζει ότι: «Κάθε κράτος έχει το δικαίωμα να καθορίσει το εύρος της χωρικής του θάλασσας. Το εύρος αυτό **δεν υπερβαίνει τα δώδεκα ναυτικά μίλια**, μετρούμενα από γραμμές βάσεως καθοριζόμενες σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση». Επίσης, στο **άρθρο 15**, γίνεται η επισήμανση ότι «η παραπάνω διάταξη δεν εφαρμόζεται όμως όπου λόγω ιστορικού τίτλου ή άλλων **ειδικών περιστάσεων** παρίσταται ανάγκη να οριοθετηθούν οι χωρικές θάλασσες των δύο κρατών **κατά διαφορετικό τρόπο**». Η Σύμβαση δε διευκρινίζει ποιες θα μπορούσε να είναι αυτές οι «ειδικές περιστάσεις», αν και στο **άρθρο 123** αναφέρεται ειδικά σε κράτη που συνορεύουν με **κλειστές ή ημικλειστές θάλασσες**, ορίζοντας ότι: «πρέπει να **συνεργάζονται** μεταξύ τους στην άσκηση των δικαιωμάτων τους και την εκτέλεση των καθηκόντων τους σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση».

β. σε ότι αφορά ΑΟΖ και Υφαλοκρηπίδα, από πουθενά δεν προκύπτει ότι οριοθετούνται μονομερώς. Αντίθετα, το **άρθρο 83** της Σύμβασης για το Δίκαιο των Θαλασσών, ορίζει τα εξής:

«Η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας μεταξύ κρατών με έναντι ή προσκείμενες ακτές, πραγματοποιείται **κατόπιν συμφωνίας** με βάση το Διεθνές Δίκαιο, όπως αναφέρεται στο άρθρο 38 του καταστατικού του Διεθνούς Δικαστηρίου προκειμένου να επιτευχθεί μια **δίκαιη λύση**».

Η ίδια ακριβώς πρόβλεψη υπάρχει στο **άρθρο 74** σε ότι αφορά την οριοθέτηση της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης μεταξύ κρατών με έναντι ή προσκείμενες ακτές.

Σε ότι αφορά την **παρουσία νησιών ανάμεσα σε χώρες που έχουν ακτές** η μία απέναντι της άλλης, η Σύμβαση ορίζει ότι έχουν και τα νησιά ζώνες ΑΟΖ, χωρίς όμως να καθορίζει πως αυτές οι ζώνες καθορίζονται συγκεκριμένα, ώστε να τηρείται και η **αρχή της ευθυδικίας** (δικαιοσύνης). Η υπάρχουσα **νομολογία** από προσφυγές σε Δικαστήρια, περιλαμβάνει περιπτώσεις **απόλυτης επήρειας** (δηλαδή 200 ναυτικά μίλια) της πρόβλεψης για υφαλοκρηπίδα (και ΑΟΖ) στα νησιά, **μερικής επήρειας** (κάτω από 200 ν. ή/και **μηδενικής επήρειας** (όχι ΑΟΖ, αλλά μόνο αιγιαλίτιδα ζώνη), σε συνδυασμό με τη **θέση**, το **μέγεθος** των νησιών, το **μήκος** των ακτών και άλλους παράγοντες.

Σε ακόμη πιο γενικό πλαίσιο η **ανάγκη της διαπραγμάτευσης** μεταξύ των κρατών για την επίτευξη συμφωνίας σε ότι αφορά την άσκηση των δικαιωμάτων τους, το πνεύμα της Σύμβασης τίθεται στο άρθρο 300 όπου τονίζεται ότι:

«Τα κράτη μέρη εκπληρώνουν με **καλή πίστη** τις υποχρεώσεις που αναλαμβάνονται με την παρούσα σύμβαση και θα ασκούν τα δικαιώματα, τη δικαιοδοσία και τις ελευθερίες που αναγνωρίζονται από τη παρούσα σύμβαση κατά τρόπο που δεν αποτελεί **κατάχρηση δικαιώματος**». Ορισμένα παραδείγματα από αποφάσεις δικαστηρίων: Στην **περίπτωση της διαμάχης Βρετανίας-Γαλλίας**, η απόφαση του Δικαστηρίου ήταν ότι στα Βρετανικά νησιά που είναι πλησίον των ακτών της Γαλλίας δε θα έπρεπε να δοθεί υφαλοκρηπίδα, παρά **μόνο χωρικά ύδατα** και όρισε το όριο με την αρχή της «μέσης γραμμής» μεταξύ των ηπειρωτικών ακτών. Στην **περίπτωση της διαμάχης Λιβύης- Μάλτας** σχετικά με υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ, το δικαστήριο θεώρησε ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αποκλειστικά το κριτήριο των 200 ναυτικών μιλίων και η αρχή της «μέσης γραμμής», αλλά λαμβάνοντας υπόψη και την αρχή της «αναλογικότητας», δηλαδή του μήκους των ακτών των δύο χωρών, μετατόπισε το όριο σε βάρος της Μάλτας. Πολύ σημαντική για την ελληνο-τουρκική διαμάχη είναι η απόφαση Δικαστηρίου σχετικά με τη **διένεξη Ρουμανίας- Ουκρανίας** (2009) η οποία όρισε τη ζώνη υφαλοκρηπίδας αγνοώντας το Νησί του Φιδιού (Serpents Island) κ.α.

Γιατί δε γίνεται μια «δίκαιη μοιρασιά», αφού υπάρχει το Διεθνές Δίκαιο;

Γιατί, αφού είναι τόσο σίγουρες για τα δίκια τους οι αστικές τάξεις και κυβερνήσεις των δύο χωρών δεν προσφεύγουν στο Διεθνές Δικαστήριο για την επίλυση της διαφοράς, αφού πρώτα συνομολογήσουν υπέρ της αποδοχής μιας συμφωνημένης διαδικασίας επίλυσης;

Μα απλούστατα, όπως φαίνεται από τα παραπάνω, επειδή δεν πρόκειται καμία να δικαιωθεί. Έχουν κάνει **μονομερείς και κατά το δοκούν ερμηνείες** του Διεθνούς Δικαίου.

Η Ελλάδα το πιθανότερο είναι να ηττηθεί σε ότι αφορά τους παραλογισμούς για 12 ναυτικά μίλια αιγιαλίτιδα ζώνη στο Αιγαίο, αλλά και τον αποκλεισμό της Τουρκίας μέσω ισχυρισμού της για πλήρη απόδοση ΑΟΖ 200 ναυτικών μιλίων στο **Καστελόριζο**. Η Τουρκία, αν και θα βγει περισσότερο κερδισμένη σε αυτό το σημείο, το θεωρεί πολύ «λίγο», καθώς ο Τουρκικός καπιταλισμός λόγω αναμφισβήτητης **διαφοράς ισχύος** έχει πολύ μεγαλύτερες φιλοδοξίες και δεν θέλει να «καταπιεί» συμφωνημένη από Δικαστήριο απόδοση ΑΟΖ σε Κρήτη, Ρόδο, Κάρπαθο, Κάσο και φυσικά την Κύπρο. Η προσπάθειά της να αντιμετωπίσει αυτά τα νησιά (όπως και αυτά τα Αιγαίου), όπως το Καστελόριζο, δηλαδή ως μικρά και απομονωμένα από

τον ηπειρωτικό κορμό της Ελλάδας, δεν αντέχει σε σοβαρή κριτική, καθώς τα εκατοντάδες κατοικήσιμα ελληνικά νησιά συγκροτούν εν τέλει μια (σε μεγάλο βαθμό) νησιωτική χώρα και όχι ένα κατά βάση ηπειρωτικό κράτος με απομονωμένες κουκίδες στο πουθενά.

Το «δίκιο» της ισχύος και των ταξικών συμφερόντων του κεφαλαίου

Άρα λοιπόν; Προς τι ο καυγάς και οι πολεμικές ιαχές; Πόσο δίκαιη και λογική είναι η ερμηνεία του Δικαίου που επικαλούνται Ελλάδα και Τουρκία;

Στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται για κάποιο «εθνικό αγώνα» στον οποίο «χρειάζεται» να συστρατευτούν οι λαοί των δύο χωρών, αντιμέτωποι ο καθένας με τον άλλο, πίσω από τις αστικές τάξεις τους, αλλά για ένα **σκληρό και επικίνδυνο ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό**. Σε αυτή την αντιπαράθεση η κάθε πλευρά επιστρατεύει το **δίκιο της ισχύος της και των συγκριτικών πλεονεκτημάτων** της, όπως επίσης, πάντα, τα ταξικά συμφέροντα των χωριστών κεφαλαίων σε κάθε χώρα.

Διαφορά ισχύος αλλά και περίσσειμα τυχοδιωκτισμού και δυνατότητας πολεμικής καταστροφής

Ας μιλήσουμε συγκεκριμένα για το συσχετισμό Ελλάδας και Τουρκίας:

Η **Τουρκία**, εμφανώς θέλει να **ανατρέψει** το σημερινό status quo, καθώς ο τουρκικός καπιταλισμός από ένα ελαφρύ προβάδισμα και μια σχέση των ΑΕΠ των δύο χωρών σχεδόν 1:1 το 1980, σήμερα (παρά την τρέχουσα κατάσταση κρίσης του) τα αντίστοιχα μεγέθη είναι 4:1 υπέρ της Τουρκίας. Η **επιθετικότητα** της Τουρκίας δε συνδέεται με αρρωστημένο «νέο-οθωμανισμό» ή «ψύχωση κατά Ελλήνων, χριστιανών κλπ» (αυτά μπορεί να είναι προκαλύμματα για τους εθνικιστές ηγέτες της), αλλά ακριβώς με την καπιταλιστική της ανάπτυξη, όπως αποδεικνύεται για κάθε ισχυρή καπιταλιστική χώρα.

Ταυτόχρονα, η Τουρκία εκβιάζει και «πουλάει» το γεγονός ότι είναι μια ισχυρή χώρα του NATO, σύμμαχος των ΗΠΑ, που αν δεν της δώσουν «ότι της αναλογεί», θα αναζητήσει συμμαχίες με Ρωσία, Ιράν κλπ. Έχει περάσει εδώ και καιρό η εποχή όπου ο κύριος στρατηγικός στόχος της Τουρκίας είναι η ένταξη στην ΕΕ, στο όνομα του οποίου στο

παρελθόν «κατάπιε» και την ένταξη της Κύπρου.

Τα «ατού» της αστικής τάξης της Ελλάδας...

Η ελληνική αστική τάξη έχει τα δικά της «ατού».

Το **πρώτο «ατού»** είναι η έγκαιρη πρόσδεσή της στον **ευρωπαϊκό άξονα** μέσω της ΕΕ.

Υπάρχουν όμως δύο ακόμη, που δεν είναι και τόσο τιμητικά για αυτήν, ούτε πείθουν ιδιαίτερα για τον «πατριωτισμό» που επικαλείται.

Έτσι, το **δεύτερο «ατού»** είναι ότι η Ελλάδα, παρουσιάζεται στο γεωστρατηγικό επίπεδο, ως το **«καλό παιδί» του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ**, που είναι πρόθυρο να δράσει για λογαριασμό τους κατά της **Ρωσίας**, τη στιγμή που η Τουρκία «κάνει νερά».

Το **τρίτο και πλέον «ατιμωτικό» ατού** είναι αυτό που προσφέρει για τους όρους της **«κοινοπραξίας»** με τις ισχυρές καπιταλιστικές χώρες. Στις «κοινοπραξίες» χωρών όπως η Ελλάδα και η Τουρκία, με ισχυρότερες ιμπεριαλιστικές χώρες, ενώ υπάρχει προφανώς **αυτοτελές συμφέρον και όφελος** για τις αστικές τάξεις των πρώτων, υπάρχει πάντα **ανισοτιμία**, που απορρέει από τη διαφορά δύναμης. Στην περίπτωση μας, η αστική τάξη στην Ελλάδα, **«πουλάει» την προθυμία της να παραδώσει στην ουσία την εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων στις ΑΟΖ και των ενεργειακών δρόμων στις πολυεθνικές εξόρυξης των ΗΠΑ, Γαλλίας, Ιταλίας κλπ «κοψοχροιά»** (με αντάλλαγμα μικρότερα κέρδη για τις ελληνικές επιχειρήσεις και σχεδόν ανύπαρκτα για το κράτος), σε αντίθεση με την Τουρκία «που θέλει να τρυπήσει μόνη της και να τα αρπάξει κυρίως προς όφελός της».

Ας αφήσουν λοιπόν τα περί πατρίδας και εθνικών δικαιών...

Ενάντια στον πολεμικό κίνδυνο και την εθνικιστική τύφλωση

Με τούτα και με τα άλλα, πάμε λοιπόν για πόλεμο για τα πετρέλαιο και το φυσικό αέριο στις ΑΟΖ;

Σαφώς υπάρχει **κίνδυνος πολεμικών επεισοδίων** που ενδεχομένως να έχουν σοβαρότερη κλιμάκωση εξ αιτίας επιθετικών κινήσεων και τυχοδιωκτισμών και από τις δύο μεριές του Αιγαίου. Η Τουρκία ήδη κινείται **με τον αέρα της διαφοράς ισχύος**. Η ροπή προς ασυλλόγιστες ενέργειες και απειλές (μία από αυτές ήταν η αναγγελία από τον Κοτζιά επί

κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ για επέκταση στα 12 μίλια), είναι σαφέστατη και από μεριάς της Ελλάδας, η οποία γνωρίζοντας την (σχετική) υπεροχή δύναμης της Τουρκίας, πιθανά θα θελήσει να **εκβιάσει** σπασμωδικά τη στήριξη των “προστατών” της σε ΗΠΑ, NATO, ΕΕ. Ξεχνούν βέβαια ότι αυτοί οι “προστάτες” δε θα αδειάσουν ποτέ τόσο εύκολο τη σύμμαχό τους Τουρκία, δηλαδή ότι θα έρθει κάποια στιγμή που θα μοιάζει με ότι έπαθαν πρόσφατα οι **Κούρδοι** (για να μη θυμηθούμε την τραγωδία της **Σμύρνης**)

Όμως, δεν είναι η πιθανότητα μιας στρατιωτικής εμπλοκής ο μοναδικός κίνδυνος.

Ήδη είναι δυσβάσταχτες οι **συνέπειες της πολεμικής ρητορικής** στην Ελλάδα.

Μη ξεχνάμε ότι η Ελλάδα είναι η δεύτερη χώρα στο NATO σε **πολεμικές δαπάνες** ως ποσοστό του ΑΕΠ και φυσικά αυτά τα χρήματα αφαιρούνται από κοινωνικές δαπάνες.

Πολύ περισσότερο όταν είναι σε εξέλιξη **νέα εξοπλιστικά προγράμματα μαμούθ**, έχει ανανεωθεί η συμφωνία αλλά και **επέκταση αμερικανικών στρατιωτικών βάσεων** κ.λ.π.

Ούτε είναι άσχετη η **ενίσχυση του εθνικισμού** από τη **ρητορική περί «κυριαρχικών δικαιωμάτων που απειλούνται»**. Η αστική τάξη είχε πάντα την ικανότητα να παρουσιάζει τα δικά της οικονομικά συμφέροντα ή προβλήματα ως να αφορούν τη χώρα και το λαό γενικά και ιδιαίτερα τα «ιερά και όσιά» του, τα σπίτια και τη γη τους. Το κρίμα είναι να ταυτίζονται με αυτή τη ρητορική δυνάμεις της αριστεράς...

Η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά με αίσθημα **ταξικής ευθύνης** απέναντι στον ελληνικό λαό, καθώς και με **διεθνιστικό κριτήριο**, οφείλει να αποκαλύψει τον **αντιδραστικό και άδικο χαρακτήρα αυτού του ανταγωνισμού** και από τη μεριά της Ελλάδας και από τη μεριά της Τουρκίας. Αν τώρα κυριαρχήσει η φωτιά της **πατριδοκαπηλείας** και του **εθνικισμού**, στις στιγμές της κρίσης και όξυνσης όχι μόνο δε σβήνει εύκολα, αλλά φουντώνει. Τότε η πλειονότητα θα είναι έτοιμη να σκοτώσει αλλά και να σκοτωθεί όχι απλά για ακατοίκητες βραχονισίδες, αλλά και για εξέδρες πετρελαίου της ExxonMobil... Η αντιμετώπιση αυτού του πολιτικού κινδύνου κρίνεται **πριν** και αυτό το «πριν» είναι τώρα (ή και χτες).

Αντιπαράθεση συμμάχων καπιταλιστικών χωρών...

Στο κάτω κάτω, ας μη ξεχάσουμε ότι, παρότι τώρα υψώνονται οι τόνοι (βλέπε και συνάντηση Μητσοτάκη με Ερντογάν), πρόκειται για μια **αντιπαράθεση συμμάχων καπιταλιστικών χωρών**.

Ελλάδα και Τουρκία είναι «**σύμμαχοι εν όπλοις**» στο ΝΑΤΟ.

Η Ελλάδα υποστηρίζει την ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ.

Μαζί εφαρμόζουν μια **άθλια πολιτική σε βάρος εκατομμυρίων προσφύγων**, ενώ και οι εμπορικές σχέσεις τους είναι αυξανόμενες.

Αξίζει λοιπόν να διακυβευτεί η ειρήνη ή το αίμα της νεολαίας, απλά και μόνο για χάρη των ΗΠΑ, ή για τα κέρδη των **Ελλήνων Λάτσηδων** ή των **Τούρκων Λάτσογλου** ή για να αποτυπωθεί ένας νέος συσχετισμός μεταξύ τους; Με κοινή διεθνιστική γραμμή σε Ελλάδα και Τουρκία, η αριστερά στις δύο χώρες, θα πρέπει να πει ένα **αποφασιστικό όχι**, σηκώνοντας πόλεμο πρώτα και κύρια **εκεί που μπορεί να επηρεάσει τα πράγματα, δηλαδή ενάντια στην αστική τάξη της χώρας στην οποία δρα η καθεμία.**

Οφείλουμε ωστόσο να πάμε αυτή τη συζήτηση παρακάτω. Ακόμη και αν δεν υπήρχε – με κάποιο μαγικό τρόπο- αυτός ο καυγάς για τη «μοιρασιά» των ΑΟΖ, πρέπει να απαντήσουμε και αυτοτελώς άλλα ερωτήματα:

Ναι ή όχι στην οικοπεδοποίηση των Διεθνών Θαλασσών;

Ο τεμαχισμός των Διεθνών Θαλασσών σε οικόπεδα που θα μοιραστούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μεταξύ των παράκτιων κρατών στη μορφή της Υφαλοκρηπίδας ή των ΑΟΖ, γίνεται **έξω από την Αιγιαλίτιδα Ζώνη κρατικής κυριαρχίας** 6 ή 12 μιλίων. Πρέπει λοιπόν να θεωρηθεί “λογική” ή “φυσική” αυτή η οικοπεδοποίηση προς οικονομική εκμετάλλευση από μεριάς κρατών και τελικά επιχειρήσεων ή συνιστά μια **ληστρική καπιταλιστική επέλαση**, μια νέα “εποχή των περιφράξεων”, αυτή τη φορά στη θάλασσα; Γνώμη μας είναι ότι η αριστερά θα πρέπει να πει ένα ξεκάθαρο όχι στη νέα εποχή αποικιοποίησης και περιφράξεων.

Ναι ή όχι στις εξορύξεις υδρογονανθράκων από τις ΑΟΖ;

Το αντικείμενο αυτής της οικοπεδοποίησης είναι πρωτίστως οι **εξορύξεις φυσικού αερίου** και πετρελαίου από χιλιάδες μέτρων βάθους και δευτερευόντως άλλες οικονομικές εκμεταλλεύσεις (αλιεία, κυματική ενέργεια θάλασσας, ανεμογεννήτριες κλπ). Πρέπει ασυλλόγιστα να πούμε ναι σε μια **νέα εποχή της οικονομίας των ορυκτών καυσίμων άνθρακα** και ας βουλιάζει ο πλανήτης με την κλιματική αλλαγή-περιβαλλοντική καταστροφή, απλά και μόνο για να βγάλουν παράδες οι πολυεθνικές εξόρυξης στις οποίες θα **νοικιαστούν** οι εθνικές σημαίες στις ΑΟΖ; Η απάντησή μας είναι επίσης αρνητική, διεκδικώντας παράλληλα ένα διαφορετικό ενεργειακό, αλλά και παραγωγικό πρότυπο, **έξω**

από τη λογική της αγοράς, με σταδιακή αποδέσμευση από τον άνθρακα και την εξάντληση φυσικών πόρων και δραματικού υποβιβασμού του περιβάλλοντος στο πλαίσιο της αχόρταγης (και ενεργοβόρους) καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Θα αφήσουμε τον πλούτο στο βυθό της θάλασσας;

Συχνά αναπτύσσονται επιχειρήματα με «αριστερή» και «αναπτυξιακή» χροιά του τύπου: «όπως και να έχει, είναι κακό να κάνουμε μια αξιοποίηση του πλούτου μας, μέσα σε αυτές ή τις άλλες δυσκολίες και κινδύνους;».

Το ερώτημα είναι νόμιμο, αλλά η απάντηση είναι πολύ πικρή. Περί αυτού μιλάμε σήμερα; Που κολλάει, στο σημερινό πλαίσιο αυτό το «εμείς», που θα «κάνουμε» κλπ;

Τα πράγματα είναι απλά και συγκεκριμένα: Συζητούν για την εκχώρηση **αποκλειστικών** δικαιωμάτων για **30-35 χρόνια** στις **πολυεθνικές εξόρυξης** να αντλήσουν και να πουλήσουν υδρογονάνθρακες **για την τσέπη τους**. Το δήθεν **μερίδιο** προς το κράτος και τις Περιφέρειες αναφέρεται **επί των καθαρών κερδών** που δεν είναι κουτοί να τα εμφανίσουν, τουλάχιστον στην πραγματική τους διάσταση. Ας θυμηθούμε λίγο για το μερίδιο που δίνει στο κράτος ο **εφοπλισμός...**

Ούτε πρόκειται (έστω με αγορά ..από τον ιδιοκτήτη τους) να χρησιμοποιηθούν αυτοί οι ενεργειακοί πόροι για κάλυψη εγχώριων αναγκών. Όπως συνήθως αναφέρουν οι συμβάσεις παραχώρησης με τις πολυεθνικές εξόρυξης, αυτό μπορεί να γίνει υπό όρους και προϋποθέσεις και μόνο **«όταν υπάρχει πόλεμος»**. Εδώ ο εξευτελισμός των διαδοχικών κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ που διαμόρφωσαν αυτές τις Συμβάσεις, γίνεται τέλειος...

Κοινή διεθνιστική στάση της αριστεράς σε Ελλάδα και Τουρκία

Κατά τη γνώμη μας, η εργατική επαναστατική στάση, υπάρχει από εκείνο το σημείο και πέρα που η αριστερά, δεν μιλάει με τη **γλώσσα της κρατικής πολιτικής** και με όρους δήθεν «εθνικών δικαίων», αλλά με τη γλώσσα του δίκιου, της ειρήνης και του κοινού καλού και για τους δύο γειτονικούς λαούς.

Αυτό θα πει η κομμουνιστική αριστερά στην Ελλάδα, θα πρέπει να είναι σε θέση να το υποστηρίζει όταν θα βρεθεί να το εξηγήσει και σε μια εργατική γειτονιά της Άγκυρας, ενώ παράλληλα θα είναι και μια θέση για την οποία θα είναι περήφανοι και δε θα την κρύβουν οι Τούρκοι κομμουνιστές και αριστεροί. Και αντίστροφα φυσικά. Αλίμονο αν η αριστερά επιτρέψει και συμβάλει να αναδειχθεί το ζήτημα των εξορύξεων στις ΑΟΖ του πολέμου σε

«κριτήριο πατριωτισμού»...

Δίκαιη, φιλειρηνική, φιλολαϊκή και οικολογική απάντηση δεν μπορεί να υπάρξει από αντεργατικές, αντιδραστικές, φιλοπόλεμες και Νατοϊκές κυβερνήσεις όπως οι σημερινές ή στο πλαίσιο του ανταγωνισμού των αστικών τάξεων σε Ελλάδα και Τουρκία. Μπορεί όμως αυτή να γίνεται ένας ορατός δρόμος διεξόδου από τη στιγμή που σε Ελλάδα και Τουρκία θα επιβάλλεται **έξοδος από ΝΑΤΟ και ΕΕ**, απαγκίστρωση από **επιθετικές συμμαχίες** με ΗΠΑ, Ισραήλ ή Ρωσία, **περιορισμό των στρατιωτικών δαπανών**, ανατροπή των αντεργατικών και δολοφονικών για τους πρόσφυγες πολιτικών κλπ. Δηλαδή, είναι υπόθεση μάχης των εργατικών και λαϊκών κινημάτων στις δύο χώρες σε αντικαπιταλιστική και αντιμπεριαλιστική κατεύθυνση και σε προοπτική διεθνιστικής συνεργασίας.

(για μια ολοκληρωμένη τοποθέτηση παραπέμπουμε στην **ειδική έκδοση του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση για τις ΑΟΖ**, από την οποία έχουν αντληθεί και αρκετά στοιχεία και αποσπάσματα)